

The book cover features a complex pattern of stylized elements. At the top, there is a horizontal band with a blue and white marbled texture. Below this, the background is a muted brownish-purple. The design is filled with various motifs: a vertical strip on the left edge with orange and black wavy patterns; a dense field of small white flowers with orange centers; larger, stylized pink and purple flowers with red centers; and a dark silhouette of a bird perched on a branch. The text is printed in a bold, black, serif font.

Schouwejacques

en de

7

geiten

door
Merlijne
Marell

Op een dag kwam er een schurk in dat leven.
Ineens was hij er en ging niet meteen weer weg.
Hij kwam zich voorstellen aan Grootmoeder,
dat benul had hij nog wel:
"Schobbejacques is mijn naam, aangenaam.
Hou me maar een beetje in de gaten."
En dat deed Grootmoeder.
Ze zorgde ervoor dat hij zijn groente at.
Zag erop toe dat hij zich gedroeg.
Belette hem er alleen op uit te gaan.

Maar een schurk sluipt waar hij niet gaan kan.
Bovendien hield hij meer van vlees dan van groente.
Schobbejacques had heus wel gezien dat er buiten meer te halen viel!
Als Grootmoeder 's middags haar ogen sloot,
trok hij erop uit om kennis te maken met de geiten.

Hebberigheid hield niet van slakken en rupsen.
Die veroorzaken maar gaten in gewassen
en aan gaten *heb* je niets.

Ze was dan ook Grootmoeders sterkste ongediertebestrijder.

Verder had ze een dagtaak aan het verzamelen
van alles wat los en vast zat.

Ze kreeg een speciaal kamertje in Grootmoeders huis
om haar hebbedingen uit te stallen.

(Maar niet alles wat daar gestald werd,
was ook daadwerkelijk haar eigendom.)

Het kamertje was bijna vol. En nooit vol genoeg.

Onschuldigheid was wit als een vers gesteven laken,
met elk haartje van haar zachte geitenvel keurig op zijn plek.

Onschuldigheid had nog nooit onrecht gezien.

Haar lange wimpers sloten zich als gordijnen

voor wat vanuit het duister loerde.

Maar eens zou ze haar blik niet meer kunnen afwenden.

Haar oogwit kan dan ook niet anders dan vertroebeld raken.

Ze zal er nog mooier door worden.

Luigheit, te lui om op haar eigen poten te staan,
bleef zoveel mogelijk binnen handbereik van Grootmoeders zorg.
Uit zichzelf zou ze nooit een hoefje buiten de deur zetten.
Verscholen tussen de dekens,
wedijverend met het vloerkleed
over wie het langst stil kan liggen,
of diep weggekropen in Grootmoeders schoot,
sleet zij haar dagen
zo langzaam mogelijk.

Nattigheid stonk
naar een natte wollen jas, opgezwollen door de regen.

Nattigheid was permanent vochtig en opgezwollen,
maar meestal kwam dat niet door de neerslag buiten.

Het waren de buien in haar kop
die maar niet wilden overwaaien
en haar neerslachtig maakten.

Afwezigheit had Knollenland al gauw gezien.
Ze was er dan ook nauwelijks te vinden.

Als ze al in de buurt was, was ze met haar gedachten elders,

Oost-Indisch doof en met een blik op oneindig.

Eigenlijk was ze meer aanwezig als ze ver weg was.

In de vorm van een ansichtkaart die ze stuurde

of in de ongeruste gedachten die ze achterliet.

Sikkeneurigheid ging met een ferme sik door het leven.
Ze mokte en bokte en klaagde steen en been.
Pas als het zelfs haar te veel werd, liet ze een sikkepit ontsnappen
en kwam er weer plaats voor nieuw chagrijn.

E en Kleinigheitje nog, vergeten mee te tellen.
Geen Kleinigheitje.

Schobbejacques kreeg er plezier in
om al die geiten van dichtbij te bekijken,
hun eindigende leventjes te bestuderen,
ze te besnuffelen
en te fantaseren
over welke het lekkerst zou zijn als voorgerecht,
of als tussendoortje,
van wie hij het vel zou gebruiken
als voering van een extra wintervacht
en welke kop hem het meest aanstond als jachttrofee.

Hij dacht al aan de verhalen
die hij zou vertellen
aan de andere schurken bij zijn thuiskomst.
Aan hoe hij zou opscheppen
over zijn doortastendheid
en het geduld en de precisie
waarmee hij nader tot de geiten kwam.
Hoe hij ze in gedachten
al duizendzesendertig keer de keel had dichtgeknepen,
hun nekjes geknakt,
hun zieltjes gewonnen, maar hun hartjes gebroken.
Hoe hij had bekokstoofd
ze te roosteren tot het vel zwartgeblakerd zag,
te braaien in hun eigen vet,
of te koken totdat het vlees vanzelf van het bot viel.
En hoe hij ondanks al deze voorpret
en het water in de muil,
toch de beheersing had gehad
een plan uit te denken
om elke geit op passende wijze
de dood in te leiden.

